

19. 9. 2007

ID: 50290

Obohacení se a trestný čin podvodu

Pojem obohacení ve smyslu § 250 tr.zák. nelze zaměňovat se způsobením škody.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 1501/2006, ze dne 21.3.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným Ing. J. L., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2006, sp. zn. 67 To 220/2006, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 1 T 184/2005, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2006, sp. zn. 67 To 220/2006, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. 5. 2006, č. j. 1 T 184/2005-294. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Obvodnímu soudu pro Prahu 8 přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. 5. 2006, č. j. 1 T 184/2005-294, byl obviněný Ing. J. L. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., který měl spáchat skutkem spočívajícím v tom, že „dne 9. 5. 2001 na přesně nezjištěném místě uzavřel jako jednatel spol. B., s. r. o., ačkoliv si byl vědom, že již jednatelem společnosti od 19. 12. 2000 není a že spol. B., s. r. o., nemá živnostenské oprávnění k hostinské činnosti, leasingovou smlouvu se spol. C., a. s., na technologii kuchyně s pořizovací hodnotou ve výši 1.109.670,40 Kč, přičemž věděl, že technologie kuchyně bude užívat jiná společnost, a to společnost R., s. r. o., již byl také jednatelem, v restauraci, jejímž byla spol. R., s. r. o., nájemcem, zaplatil dne 14. 5. 2001 akontační zálohu ve výši 365.714,- Kč, dne 20. 7. 2001 zaplatila spol B., s. r. o., jednu leasingovou splátku ve výši 27.218,- Kč a dále již žádné splátky zaplacené nebyly, a způsobil tak společnosti L. Č. s., a. s., škodu ve výši 716.738,40 Kč.“ Za tento trestný čin byl obviněný podle § 250 odst. 3 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon mu byl za podmínek § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dva a půl roku. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost nahradit poškozenému - L. Č. s., a. s., škodu ve výši 716.738,40 Kč. Výrokem podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla uvedená poškozená společnost odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 8. 2006, sp. zn. 67 To 220/2006, jímž toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 17. 8. 2006 (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému usnesení odvolacího soudu podal obviněný následně dovolání, přičemž uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatel nejprve vyložil zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. ve vztahu k výsledkům dokazování v posuzované trestní věci a na tomto základě dospěl k závěru, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že by výše uvedenou skutkovou podstatu naplnil jak po subjektivní, tak po objektivní stránce. Podle dovolatele především nebylo prokázáno, že by při podpisu smlouvy byl veden podvodnými úmysly, a že by tento úkon vedl ke způsobení škody nebo obohacení někoho. Podle dovolatele přesvědčení mu lze vytýkat nejvýše to, že jeho důvody pro domněnku o oprávněnosti podepsat leasingovou smlouvu nebyly dané situaci zcela přiměřené. Tato okolnost však nemůže svědčit o jeho podvodném úmyslu. Pro takový závěr by totiž bylo nezbytné zjištění, že již v době uzavření předmětné smlouvy jednal v úmyslu nebo alespoň s vědomím, že předmět leasingu nebude řádně splácen a bude s ním naloženo v rozporu s dispozicemi leasingové společnosti a k její škodě. V uvedené souvislosti dovolatel soudům obou stupňů vytkl, že ve svých rozhodnutích odpovídajícím způsobem nevyložily, na podkladě jakých důkazních prostředků vzaly za prokázáno, že mu byly známy veškeré skutkové okolnosti naplňující znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., a že tyto okolnosti byly zahrnuty jeho zaviněním (úmyslem). To znamená, že nebylo spolehlivě zjištěno, že dovolatel se již v době uzavírání smlouvy chtěl obohatit na úkor poškozené společnosti a smlouvu podepisoval s

úmyslem způsobit škodu a sebe či jiného obohatit. V průběhu řízení podle dovolatele došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces jednak tím, že důkazy byly hodnoceny k jeho tíži, čímž byla porušena zásada presumpce nevinny, a dále tím, že soud prvního stupně neprovedl důkazy, které obviněný (dovolatel) navrhol. Dovolatel zároveň vyslovil přesvědčení, že právní kvalifikace použitá soudem prvního stupně, se kterou se ztotožnil i odvolací soud, nemůže obstát nejen z výše uvedených důvodů, ale také proto, že hmotně právní posouzení skutku neodpovídá ani dosud zjištěnému skutkovému stavu věci. Právní závěry soudů se tak podle dovolatele dostaly do nesouladu se skutkovými zjištěními, ze kterých oba soudy vycházely.

S ohledem na výše uvedené důvody obviněný v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky „zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2006, č. j. 67 To 220/2006, a vrátil věc tomuto soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, nebo aby podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám ve věci rozhodl rozsudkem tak, že podle § 226 písm. a) tr. ř. se v celém rozsahu dovolatel zproštuje z obžaloby pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák.“

K dovolání obviněného se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřila státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“), která poukázala především na to, že v posuzovaném případě soudy z provedených důkazů zjistily skutkový stav, jenž dovoloval učinit závěr, že obviněný (dovolatel) uvedl leasingovou společnost v omyl tím, že jedná se statutárním zástupcem budoucího leasingového nájemce a tím i s osobou plně odpovědnou za dodržení podmínek leasingové smlouvy. Právě na tomto podkladě pak leasingová společnost provedla majetkovou dispozici, kterou se předmět leasingové smlouvy po uskutečnění dohodnutých úvodních povinných plateb dostal do dovolatelovy dispozice. Jestliže dovolatel za uvedeného stavu věci převedl předmět leasingové smlouvy na jiný právní subjekt a další plnění platební povinnosti z leasingové smlouvy již nezajistil ani její předmět nevrátil jeho pronajímateli, pak podle státní zástupkyně není pochyb o tom, že se ke škodě svého smluvního partnera obohatil, když dále s pronajatou věcí disponoval jako s vlastní, a že se tak stalo v příčinné souvislosti s takto popsaným jednáním. Pokud jde o námitku dovolatele týkající se absence zaviněného jednání, je podle státní zástupkyně třeba připomenout okolnosti uzavření předmětné leasingové smlouvy, které jsou z odvolatelovy strany charakterizovány jednoznačným zneužitím dosud nevidovaného ukončení jeho statutárního postavení, a tím i oprávnění jednat za společnost leasingového nájemce. Za těchto okolností je proto zcela zřetelný jeho výlučný záměr, dostat do dispozice předmět finančního pronájmu, neboť tak činil s vědomím, že její společnost B., s r. o., v pozici jeho nájemce nebude moci bez příslušného živnostenského oprávnění využívat a opatrovat tak finanční prostředky na úhradu dohodnutých leasingových splátek. Z tohoto důvodu jej predisponoval na jiný právní subjekt, přičemž tak činil bez vyřešení způsobu plnění leasingové smlouvy, resp. zajištění platby leasingových splátek, přičemž tak jednal minimálně se srozuměním s tou možností, že podmínky ze smlouvy plněny nebudou. Závěr o dovolatelově podvodném jednání učiněný na výše konstatovaném podkladě je podle státní zástupkyně dále podporován i jeho úplnou pasivitou poté, co zjistil, že předmět finančního pronájmu byl zcela vyřazen z používání a uskladněn do prostor, kam obviněný (dovolatel) neměl přístup, a tudíž se ani blíže nezajímal o možnosti jeho vrácení vlastníkově. Svě vyjádření k dovolání státní zástupkyně uzavřela tak, že za uvedených okolností je zcela nepochybné, že dovolatel svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přisouzeného trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní. Navrhla proto, aby Nejvyšší soud České republiky dovolání obviněného Ing. J. L. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné, a toto rozhodnutí aby za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil v neveřejném zasedání.

Obviněný Ing. J. L. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265 e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně, kterým bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé a směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který je v dovolání odkazováno.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje,

že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod není možné se domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. proto bude jednak popis skutku obsažený v příslušném výroku napadeného rozhodnutí ve věci samé (v němž je formulován soudem zjištěný skutkový stav věci), popř. i další okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (především trestního, ale i jiných právních odvětví).

Nejvyšší soud považuje zároveň za nezbytné připomenout, že dovolání podle § 265a a násl. tr. ř. není dalším odvoláním a Nejvyšší soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně, když samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Má-li být dovolání jako mimořádný opravný prostředek skutečně výjimečným průlomem do institutu právní moci, který je důležitou zárukou stability právních vztahů a právní jistoty, musí být možnosti jeho podání - včetně dovolacích důvodů - nutně omezeny, aby se širokým uplatněním tohoto opravného prostředku nezakládala další řádná opravná instance. Proto jsou dovolací důvody ve srovnání s důvody pro zrušení rozsudku v odvolacím řízení (§ 258 odst. 1 tr. ř.) podstatně užší.

V posuzovaném případě dospěl Nejvyšší soud k závěru, že pod dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze podřadit ty námitky dovolatele, jež se týkají procesní stránky věci (tj. rozsahu dokazování, hodnocení důkazů, soudy zjištěného skutkového stavu věci), jestliže zároveň relevantně nenamítal extrémní nesoulad mezi soudy zjištěným skutkovým stavem a jeho následným právním posouzením (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 4/04). Z hlediska uplatněného důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. proto Nejvyšší soud považoval za právně relevantní pouze tu část dovolání, v níž dovolatel namítl, že skutkový stav věci ani v podobě, jak byl soudy zjištěn a formulován ve výroku o vině, nedovoloval učinit právní závěr, že dovolatel svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák.

Poněvadž Nejvyšší soud zároveň neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání (jako celku), přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání relevantně uvedeny, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. se dopustí pachatel, který ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu (srov. § 89 odst. 11 tr. zák.). Jde o trestný čin úmyslný (§ 3 odst. 3 tr. zák., § 4 tr. zák.), přičemž k naplnění jeho skutkové podstaty je nezbytné, aby úmysl pachatele zahrnoval všechny znaky jeho objektivní stránky (tj. podvodné jednání v některé z výše uvedených forem, následek a příčinný vztah mezi jednáním a následkem). Za uvedení v omyl ve smyslu citovaného ustanovení zákona se považuje takové jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. O zamlčení podstatných skutečností půjde tehdy, jestliže pachatel při svém podvodném jednání neuvede jakékoliv skutečnosti podstatné pro rozhodnutí podváděné osoby (zpravidla poškozeného), které by v případě, že by jí takové skutečnosti byly známy, neučinila. Trestný čin podvodu je dokonán obohacením pachatele nebo jiného. Za obohacení se považuje neoprávněné rozmnožení majetku (majetkových práv) pachatele nebo někoho jiného, přičemž tento pojem nelze ztotožňovat s pojmem škody. V posledně uvedené souvislosti je třeba dále poznamenat, že škodou způsobenou trestným činem podvodu podle § 250 tr. zák. spáchaného uzavřením tzv. leasingové smlouvy, kde záměrem pachatele bylo neplnit podmínky ze smlouvy, je cena, za kterou se obvykle prodává věc, jež se v konkrétním případě stala předmětem podvodného vylákání. Pokud podmínkou uzavření smlouvy bylo zaplacení určité částky při převzetí věci, způsobená škoda se o tuto částku sníží (srov. R 27/1996 SbRt.).

V posuzovaném případě obviněného (dovolatele) Ing. J. L. soudy obou stupňů dospěly k závěru, že z výsledků provedeného dokazování jako podstatné vyplývá, že obviněný uzavřel dne 9. 5. 2001 se společností C., a. s., za

společnost B., s. r. o., leasingovou smlouvu na kuchyňskou technologii s pořizovací hodnotou 1.109.670,40,- Kč, ačkoliv od 19. 12. 2000 již nebyl jednatelem společnosti B., s. r. o. (která navíc neměla oprávnění k hostinské činnosti) a neměl tedy právo činit jménem uvedené společnosti právní úkony. Podle zjištění soudů si této skutečnosti musel být vědom, neboť dne 18. 12. 2000 byl přítomen na valné hromadě této společnosti, kde prodal svůj obchodní podíl (viz str. 7 rozsudku soudu prvního stupně, str. 4 usnesení odvolacího soudu). Soudy dále zjistily, že předmětnou technologii měla ve skutečnosti užívat jiná právnická osoba, a to v pronajaté restauraci společnost R., s. r. o., v níž byl obviněný zároveň jednatelem. Podle zjištění soudů obviněný zaplatil dne 14. 5. 2001 akontační zálohu ve výši 365.714,- Kč a dne 20. 7. 2001 zaplatila společnost B., s. r. o., jednu leasingovou splátku ve výši 27.218,- Kč, přičemž další splátky již zaplacené nebyly a nedošlo ani k vrácení předmětu leasingu. V důsledku jednání obviněného pak měla být leasingové společnosti způsobena škoda v celkové výši 716.738,40,- Kč. Tyto – podle soudu rozhodné skutečnosti – byly zahrnuty do popisu skutku ve výroku odsuzujícího rozsudku (tzv. skutková věta), kdy na tomto skutkovém základě bylo současně dovozováno, že obviněný ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem značnou škodu (tzv. právní věta výroku), tzn. že spáchal tak trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. S uvedeným právním posouzením skutku se později plně ztotožnil i odvolací soud.

Podle Nejvyššího soudu je nejprve zapotřebí poukázat na to, že dosavadní skutková zjištění soudů svědčí o tom, že obviněný (dovolatel) jednal způsobem předpokládaným v ustanovení § 250 tr. zák., když jiného uvedl v omyl, popř. též zamlčel podstatné skutečnosti, neboť uzavřel za společnost B., s. r. o., leasingovou smlouvu, ačkoliv již nebyl jejím jednatelem a musel tak vědět, že k předmětnému právnímu úkonu nebyl oprávněn, a že by uzavření smlouvy nedosáhl, pokud by společnost C., a. s., znala pravý stav věci (viz str. 7 rozsudku soudu prvního stupně). Soudy zjištěný skutkový stav věci umožňuje rovněž závěr o příčinné souvislosti mezi podvodným jednáním obviněného (dovolatele) a získáním předmětu leasingu do své dispozice. Mimo náležitou pozornost soudů však zůstala otázka, zda obviněný od samého počátku skutečně jednal se záměrem, tzn. v úmyslu podmínky vyplývající ze smlouvy nesplnit a cílem jeho jednání přitom bylo obohacení jeho osoby či jiného. Takový úmysl by u obviněného (dovolatele) byl dán v případě, že by při uzavírání leasingové smlouvy jednal s vědomím, že tak činí neoprávněně, a že zavazuje společnost B., s. r. o., k povinnostem (placení leasingových splátek), jež touto společností v budoucnu zjevně plněny nebudou (ať již s ohledem na neplatnost inkriminované smlouvy, nesolventnost či z jiných důvodů), a nebudou plněny ani společností R., s. r. o., mezi níž a leasingovou společností žádný právní vztah nevznikl. Jestliže výsledky provedeného dokazování takový závěr umožňovaly, bylo nezbytné, aby v popisu skutku ve výroku rozsudku (§ 120 odst. 3 tr. ř.) bylo jednoznačně vyjádřeno, že obviněný nejen podvodně dosáhl uzavření smlouvy, ale že tak činil za okolností, kdy od počátku věděl, že podmínky ze smlouvy on sám ani nikdo jiný plnit nebude. V takovém případě by jeho úmysl (§ 4 tr. zák.) nepochybně zahrnoval způsobení škody. Z hlediska ustanovení § 250 tr. zák. by ovšem musel zahrnovat i obohacení obviněného (dovolatele) nebo někoho jiného. V tomto posledně uvedeném směru však z rozhodnutí soudů obou stupňů vůbec nelze zjistit, zda došlo k naplnění zákonného znaku obohacení tím, že obviněný (dovolatel) neoprávněně (a v jakém rozsahu) rozmnožil svůj majetek, anebo zda jeho jednání vedlo k obohacení jiných osob (fyzických nebo právnických) a jakým způsobem se tak stalo. Pokud tímto „obohaceným“ subjektem snad měla být společnost R., s. r. o., v jejíž prospěch se měly inkriminované majetkové dispozice uskutečnit, mělo to být v rozhodnutí soudu vyjádřeno. Protože majetek této právnické osoby nelze zásadně ztotožňovat s majetkem obviněného (dovolatele), nebylo by možno dospět ani k závěru, že vzhledem ke svému tehdejšímu postavení v uvedené společnosti de facto „obohatil sebe.“ Z důvodů, které Nejvyšší soud již shora vyložil, zároveň nelze pojem obohacení zaměňovat se způsobením škody. Způsob, jakým měl obviněný (dovolatel) podle rozsudku sebe (popř. též jiného) obohatit, měl být proto soudy spolehlivě zjištěn a v jejich rozhodnutích odůvodněn. Především pak měl být tento zákonný znak trestného činu podvodu obsažen ve formulaci skutku ve výrokové části rozsudku (tzv. skutková věta).

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že rozhodnutí soudu prvního stupně je zatíženo dovolatelem vytkanými vadami, když popis skutku ve výroku tohoto rozsudku ani soudem dosud učiněná skutková zjištění nedovolují spolehlivý závěr o tom, že dovolatel svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. V uvedeném směru lze proto námitkám dovolatele přisvědčit. Odvolací soud přitom v rámci své přezkumné činnosti konstatované vady nezjistil a nemohl je tedy ani napravit. Rozhodnutí obou soudů jsou tedy zatížena vadami předpokládanými v důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť spočívají na nesprávném právním posouzení skutku.

Poněvadž Nejvyšší soud shledal podané dovolání podle hledisek ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v relevantně uplatněné části důvodným, postupoval podle § 265k odst. 1 tr. ř. tak, že napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2006, sp. zn. 67 To 220/2006, a zároveň rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. 5. 2006, sp. zn. 1 T 184/2005, v celém rozsahu zrušil, neboť vzhledem ke zjištěným vadám týkajícím se dovolatelovy viny nemohou tato rozhodnutí obstát v žádném z učiněných výroků. Nejvyšší soud dále podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo

zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Obvodnímu soudu pro Prahu 8 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud toto své rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání, neboť v daném případě je současně zřejmé, že vady nelze odstranit ve veřejném zasedání.

Věc se tak vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně. V tomto novém řízení se soud bude muset v intencích právního názoru Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.) věcí znovu zabývat zejména v tom směru, zda lze u obviněného Ing. J. L. dovést, že podvodného jednání vůči poškozené leasingové společnosti se dopustil nejen v úmyslu získat do své dispozice předmět leasingu, ale že si takto od počátku počínal s vědomím a v úmyslu, že leasingové splátky jím ani nikým jiným placeny nebudou, a zároveň i s cílem ke škodě cizího majetku obohatit sebe nebo jiného. Úvahy o tom bude soud muset založit na příslušných skutkových zjištěních (která v rozsudku zčásti chybí), což v posuzovaném případě znamená, že bude-li zapotřebí dokazování v potřebném rozsahu doplnit, soud tak učiní. Jestliže by soud ani na podkladě tohoto postupu nemohl dospět k závěru, že skutková podstata trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. byla naplněna ve všech zákonem požadovaných znacích, bylo by možno případně uvažovat i o jiné právní kvalifikaci skutku, např. jako trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák., kde by stačilo zjištění úmyslu zahrnujícího přisvojení si cizí svěřené věci a způsobení škody na cizím majetku. Pokud soud ve věci znovu rozsudkem rozhodne, pak v souladu ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. v jeho odůvodnění náležitě vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a jaké skutkové a právní závěry na tomto základě dovodil.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležité odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)